

του, έλεγεν ο ζωγράφος· εκείνου τεύλα-
χιστον, εις τριάντα ήμέρας, έτελείωσαν
τά βάσανα· ενω έγω... ποιός ξέρει ως
πότε θά βασανίζωμαι! "Αχ αυτό το πο-
τραίτο!... Θα έπρωτιμώδσα να δώσω εις
αυτόν τον κακούργον όλην μου την πε-
ριουσίαν, παρά να ζωγραφίσω τά άπαισία
χαρακτηριστικά του. "Αλλά δεν θέλει ν'
άκούση τίποτε! Έννοεί να με βασανί-
ζει, ως να με κάμη να τρελλαθώ! Αυτή
είνε ή διασκέδασίς του!

Και μετανόησε διότι
ετρόμαξε τά παιδιά, ο
ζωγράφος προσπαθήσεν
ύστερα να τά καθυ-
χάση.

— Σεις όμως, προ-
σέθεσε, δεν τρέχετε κα-
νένα κίνδυνον. Ο κ.
Ρισανέλ θα στείλη θε-
ραίως τά λύτρα που του
έξήτησεν ο ληστής και
τότε θά σάς άποδώση
την έλευθερίαν.

Έν τούτοις παρήρ-
χοντο αί ήμέραι, χωρίς
να έχουν καμμίαν ει-
δήσιν από τον βασιλέα
του μπισκότου. Τι έ-
γεινεν ο καλός μας κ.
Ρισανέλ;...

Ένα μόνον πράγμα
τους καθυσχάζεν όλίγον: ή
απουσία του
Κατακτητού.

Από μερικά τεκμήρια,
είχον τρώντι
πεισθή, ότι ο κ. Δίκ
δεν εύρίσκετο πλέον
εις τό κατηραμένον
Κασμπά, αναχωρήσας
εϋθός την έπαύριον
της ήμέρας, καθ' ήν
έγεινεν ή απόπειρα
του ύπνωτισμού.

Τά παράθυρα
έξαφνα της μεγάλης
αίθουσας έμεναν
διαρκώς κλειστά·
εις την αϋλήν
δεν έφαίνοντο πλέον
άλογα· και ο
Ζερμαίν άκόμη, ο
μεγαλοπρεπής
θεράπων, είχε
γίγη άφαντος.

Επεισήσαν
τελείως την ήμέραν
που έδέχθησαν εις
τόν πυργίσκον των
την έπίσκεψιν του
Μαρκησιού, εις
τόν όποϊον άνετίθετο
ή διοίκησις του
φρουρίου και ή
έπίβλεψις των
αίχμαλώτων κατά
την άπουσίαν του
άρχηγού.

— Μπα, μπα! έκαμεν
ο Τζούλης άμα
είδε τον πρόην
γραμματέα του κ.
Ρισανέλ εισερχόμενον
εις τό δωμάτιόν
του· σεις έδώ;

— Μάλιστα, έγω,
άπεκρίθη εύγενώς
ο κ. Δυπόν.

— Ένόμιζα, ότι
σας έδωσαν τά
παπούτσια, υπέλαβεν
ο σπουδαστής. Ο
πρόστάμενός σας
δεν ένοιουσίασθηκε
καθόλου, όταν
του διηγήθηνα την
ίστορία εκείνη
των λουστρινών...

— Μπα, έκαμεν
ο κ. Δυπόν, θα
του κακοφάνηκε
που δεν τά έσφιξα
άρεχτά· αλλά
δεν πειράζει,
άλλη φορά...

— Ναι, τώρα
πιά! άπεκρίθη ο
σπουδαστής.

Δεν θά σάς
ξαναδοθή εύχαίρια!
"Η συνομιλία
έσταμάτησεν
έδω. "Αλλ' άργότερα,
όταν ο Τζούλης
ήθέλησε να
έξελεθη διά να
κάμη με τον
Λουλού τον
καθημερινόν
των περιπατον,
δύο από τας
βωδάς εκείνας
ύπηρετριάς
έστάθησαν
πρό της θύρας,
νεύουσαι ότι
δεν τώ έπετρέπετο
ή έξεδος.

Ο Λουλού, μη
θέλων να
έπωφεληθώ
αυτής της
εϋνοίας άφού
την ήρουόντο
εις τον
σύντροφόν
του, έπέμνε
να μείνη με
τόν Τζούλην·
άλλά και
αυτός
έπέμνε πολύ
και ήνάγκασε
τόν φίλον
του να
έξελεθη
κατά τό
σύνθησε.

Ούτως ο
σπουδαστής
έμεινε
πολλάς
ώρας εις
την
ύψηλην
ταράτσαν,
ρεμβάζων
μόνης. Φά-
ίνεται, ότι
έμελετοϋσε
κάποιον
σχεδίον...

Τό βράδυ,
όταν
έπέστρεψεν
ο Λουλού,
τόν εύρε
να λύνη
τά δέμα-
τα των
βιβλίων
και των
έφημερίδων,
που
έγγείμιζαν
τό σαλόγι
των.

Έβγάξε
με προσοχήν
τούς
σπάγους
αυτών
των
δεμάτων
και τούς
έδανε
μαζί.

Είχε
κατορθώση
ούτω
να κάμη
ένα
χονδρό
κουβέρι,
τό όποϊον
έκρυφεν
εις ένα
ράφι
της
βιβλιοθήκης,
όπισω
από ένα
σωρόν
βιβλίων.

Επειτα
τά έτακτοποίησεν
όλα
και
έταν,
την
ώραν
του
γεύματος,
ήλθαν
αί
ύπηρε-
τριά, δεν
παρετήρησαν
καμμίαν
άνωμαλίαν.

Πρέπει να φύγωμε!

"Αμα
εύρήθησαν
μόνοι
εις τό
δωμάτιόν
των,
κλειδωμέ-
νον
καλά
υπό
του
Μαρκη-
σιού, ο
όποϊος
κάθε
βράδυ
τό
έκαμνε
αυτό
μόνος
του, ο
Λουλού
ήρώτησε
τόν
Τζού-
λην
πώς
έπέρασεν
την
ήμέραν
του.

Ο
σπουδαστής,
άφού
έδι-
στασεν
όλίγον,
άπεφάσισε
να
όμιλήση.

Εκάθησε
πλησίον
του
συν-
τρόφου
του,
εις
ένα
κάθισμα
μακράν
από
τούς
ταίχους,
και
του
έψιθύρισεν
εις
τό
αυτί:

— Φίλε
μου
Λουλού,
πρέπει
να
φύ-
γωμε
από
δώ,
γιατί
ο
άέρας
του
Κασμπά
άρχισε
να
γίνεται
πολύ
άνθυγιεινός!..

— Να
φύγωμε!
άνεκραξεν
έκπληκτος
ο
υίός
του
έκατομμυριούχου·
άλλά
πώς;

— Σούτ,
μη
φωναίχης
τόσο
δυνατά
και
άκουσέ
με
χωρίς
να
με
διακόψης.
Σήμε-

ρα
είνε
ή
εικοστή
δευτέρα
ήμέρα
της
αίχ-
μαλώσις
μας
και
άκόμη
καμμία
είδησις
από
τόν
πατέρα
σου. Τά
πράγματα
λοι-
πόν
δεν
πηγαίνου-
ν
τόσο
καλά,
όσον
ένομι-
ζαμε
στην
άρχή. Για
να
μη
στείλη
άκόμη
τά
λεπτά
ο
κ.
Ρισανέλ,
θα
πεί
ότι,
για
ένα
ή
άλλο
λόγο,
δεν
κατώρθωσε
να
εύρη-
"Η
δεν
είνε
έλευθερος
ούτε
αυτός,
ή
του
έκλεψαν
τά
λεπτά
επί
τόν
δρόμο...
ποιός
ξέ-
ρει! Τελος-
πάντων,
έδώ
κάτι
τρέχει!..

— "Αχ,
φθάνει
να
μη
έπαθε
τίποτα,
είπε
καταλυπη-
μένος
ο
Λουλού·
και
ή
μαμά
ή
καίμηνη...

— Αυτό
πρέπει
τώρα
να
μάθουμε,
υπέ-
λαβεν
ο
Τζούλης,
και
τό
γρηγορώτερο.
Γιατί
αν
περιμένουμε
να
έπιστρέψη
ο
κ.
Δίκ,
μπορεί
να
πάθουμε
πολύ
άσχημα
πράγματα.
Πρέπει
λοιπόν
να
έπωφελη-
θώμε
της
άπουσίας
του
κακούργου
και
να
τό
σκάσωμε.

— Μά
πώς;
πώς;
ήρώτησεν
ο
Λου-
λού. Βλέπεις
ότι
αυτό
είνε
άδύνατο...
Μας
έπιτηρούν
καλά... Τό
Κασμπά
είνε
τριγυρισμένο
από
πελώρια
τείχη·
και
δεν
κάμνομε
βήμα
χωρίς
να
τό
ξέρου.

— Ναι,
ναι,
υπέλαβεν
ο
Τζούλης,
τά
βλέπω
όλ' αϋτά,
τά
ξέρω. Έν
τούτοις
έχω
τό
σχεδίό
μου
και,
αν
με
βοηθήσης,
μπορεί
να
έπιτύχη.

— "Αλήθεια;
βοήθεις
κανένα
τρόπο;
ήρώτησεν
ο
Λουλού
με
χαράν. "Ω,
εσύ
είσαι
τόσο
έξυπνος!..
Πές
μου
μόνον
τί
πρέπει
να
κάμω
για
να
σε
βοηθήσω.
Σου
υπόσχομαι
ότι
θα
προσπαθήσω
όσο
μπορώ.
Και
θα
με
ίδης! Όταν
πρέπει,
δεν
είμι
κ' έγω
λιγώτερο
ικανός.

Τά
σχεδιά
του
Τζούλη.
"Ο
υίός
του
άρχι-

"Ο
Λουλού
έπέστρεψε,
κρα-
τών
ένα
στεφάνι
από
βαρέλι"

μαγείρου
ένηγαλίσθη
κ' έφίλησεν
άδελφι-
κώς
τόν
μικρόν
του
φίλον,
λέγων:

— Μπράβο,
Λουλού,
είσαι
καλό
παι-
δί. Λοιπόν,
έμεεις
οί
δύο,
θα
μπορέσωμε
ίσως
να
γλυτώσωμε
από
τά
ύχια
αυτού
του
κακούργου. Τό
σχεδίό
μου
είνε
λι-
γάκι
παράτολμο,
άλλά
δεν
υπάρχει
κ' άλλο,
για
να
διαλέξωμε.
Μπορεί
τώρα
να
σπάσωμε
τά
κόκκαλά
μας,
άλλά
πάντα
προτιμώτερο
θα
είνε,
παρά
να
μας
σφάζη

σαν
τραγιά
ο
κ.
Δίκ. "Αλλως-
τε,
θα
τά
έτοιμάσωμε
όλα·
άλλα
δεν
θα
βάλωμε
εις
ένέργειαν
τό
σχεδίό
μας,
παρά
την
τέ-
λευταία
στιγμή,
όταν
πιά
δεν
θα
μπο-
ρούμε
να
κάμωμε
διαφορετικά.

— "Ω,
πες
μου
λοιπόν
γρήγορα
τί
θέ-
λεις
από
έμέ!
παρεκάλεσεν
ο
Λουλού,
άνυπόμονος.

— "Ιδού:
"Αφού
χάρης
εις
την
ιδιαιτέ-
ραν
συμπάθειαν
που
μού
έχει
ο
Μαρκη-
σιος,
σήμερον
έχεις
την
άδειαν
να
περι-
φέρωμαι
εις
τό
Κασμπά,
θανάλαβης
να
μού
προμηθεύσης
ότι
μού
λείπει
για
να
προετοιμάσω
τή
φυγή
μας.

— Και
τί
σου
λείπει;
... Πολλά
πράγματα,
βέβαια!

— "Οχι,
όχι
πολλά. Μόνο
λίγο
πανί,
και
αυτό
τό
πανί
ξέρω
που
θα
τό
βρης. Πηγαίνεις
καθεμέρα
και
κάνεις
βιζίτα
επί
τόν
Σέρ
Ροδόλφο
Τουαίν. Ο
κακόμοιρος
αυτός
ο
ζωγράφος
μας
έδειξε
δώδεκα
τούλάχιστον
κομμάτια
πανί
λινό,
που
τά
έθαψε
μαύρα
για
να
ζωγραφίσω
έκεινο
τό
παλτόσκυλο. Αυτά
τα
πανιά
μένουν
σε
ίαν
άκρη
της
κάμαρας
του. Λοιπόν,
κάθε
μέρα
που
θα
γυρίζης,
θα
μού
φέρνης
πό
ένα,
ή
από
δύο,
χωρίς
έννοείται,
να
τό
πάρη
μυρωδιά
κανείς.

— "Εύκολο,
άπεκρίθη
ο
Λουλού. "Αν
όλοι
μας
υποπτεύονται
όταν
είμθα
οί
δύο
μαζί,
κανείς
όμως
δεν
με
προσέχει
όταν
τριγυρίζω
μόνος
μου
επί
τό
Κασμπά.

— Θα
μπορέσης
λοιπόν
να
βάλης
επί
τό
χέρι
τά
πανιά;

— Βεβαίως.

— Να
τά
διπλώσης
και
να
τά
χώνης
επί
τό
πουκάμισό
σου,
χωρίς
να
σε
βλέπη
κανείς;

— "Ησύχασε.
— Λαμπρά
λοιπόν!

Κατόπιν,
υπέκρινεν
εις
τάς
θερμάς
πα-
ρακλήσεις
του
μικρού
του
φίλου,
ο
Τζού-
λης
τώ
έφανέρωσε
τό
τρελλόν
του
σχε-
δίον.

"Επήρε
τόν
Λουλού
από
τό
χέρι,
τόν
ώδηγησεν
εις
την
ταράτσαν
και,
δείχνων
τό
κάτωθεν
των
κενόν,
τώ
είπεν
άπλώς:

— "Από
έδώ
θα
φύγωμε·
είνε
τό
μό-
νον
μέρος.

"Ο
υίός
του
έκατομμυριούχου
έκτύταξε
με
τρόμον
τόν
Τζούλην,
νομίσας
ότι
έ-
τρελλάθη.

— Τι
λές,
καλέ;
τώ
είπε·
να
φύγωμε
από
την
ταράτσα;
... Μά
είνε
τρέλλα!
Μ' ένα
κάθετο
τοίχο,
δεν
ξέρω
κ' έγω
πόσα
μέτρα
ψηλό;
... "Επρεπε
νάμαστε
πουλιά!

— "Ακριβώς!
άπεκρίθη
ο
Τζούλης
μειδιών. Μά
γιατί
σου
γυρεύω
πανί;
Μά
γιατί
σου
γυρεύω
πανί;
Για
να
φτιά-
σωμε
περά
και
να
μεταβληθώμε
σε
που-
λιά!
"Αδικα,
νομίζεις,
έπήγαίνα
τόσα
χρόνια
επί
τό
σχολείο
κ' έμάθαίνα
τόσα
πράγματα;

("Επιτελεί
συνέχεια)
ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ
(Συνέχεια· ίδε σελ. 197)

Βιαστικά,
ή
λειψανοθήκη
έτοποθετήθη
επί
τό
κιάβτιο
του
αυτοκινήτου
και
ο
Έρ-
βελιν
υπεχρέωθη
να
καθήσθη
επί
τό
μέση
του
Πλόκ
και
του
Ροπάλου.

Τότε
ο
Πλόκ
έφώναξε:
— "Αμαξά,
έμπρός!

Τό
αυτοκίνητο
έξεκίνησε·
σιγά-σιγά,
με
μεγάλη
προσοχή,
ως
που
έφθασε
από
τό
στενό
επί
τό
μεγάλο
δρόμο. Εκεί
πιά
έβαλε
όλη
του
την
ταχύτητα.
Τά
δυνατά
του
φανάρια,
σαν
δύο
φλογερά
μάτια
θη-
ρίου,
λές
κ' έφρόδιζαν
τά
δένδρα
του
δρό-
μου,
που
έφευγαν,
δεξιά
και
άριστερά,
σαν
παραζαλισμένα.

8. — "Η Λειψανοθήκη (Συνέχεια)

Τό
αυτοκίνητον,
όπου
ο
Έρβελιν,
δε-
μένος
και
φιμωμένος,
έκάθητο
ανάμεσα
Πλόκ
και
Ροπάλου,
έτρεχε
με
ίλιγγιώδη
ταχύτητα
επί
τό
σιωπή
της
έξυχης. Ο
αίχ-
μαλώτος,
που
δεν
μπορούσε
να
κινή
τά

"Ο
Έρβελιν,
δεμένος
και
φιμωμένος,
έκάθητο
ανάμεσα
Πλόκ
και
Ροπάλου." (Σελ. 207)

μέλη
του
για
νάγνιστέκεται,
έτραντάζετο
σαν
δέμα
σε
κάθε
τίναγμα
του
άμαξιού.
Και
ο
Πλόκ,
ειρωνικώς,
τόν
καθησύ-
χαζε.

— Μη
φοβάσαι
τίποτα,
τού
έλεγε·
ο
Λαίλαψ
είνε
πρώτης
τάξεως
σωφέρ
και
ξέρει
καλά
τή
δουλειά
του. Θα
ήμουν
άπαρηγόρητος
αν
επάθαινες
κανένα
κακό
τώρα
που
σ' έχω
επί
τό
χέρι
μου. Κι
αυτή
τή
φορά
δεν
θα
μού
ξερύγης. Θέ-
λώντας
και
μη,
θα
είσαι
ή
ασφάλεια,
ή
σωτηρία,
τό
σωσίβιον
του
φίλου
σου
Πλόκ. Τό
όνειρό
μου
ήτον
άνεκαθεν
να
συλλάβω
ένα
άστυνομικό,
για
να
τόν
έχω
ως
όμηρο. Τι
καλά
να
μού
τύχης
εσύ!

"Από
αύριο,
Έρβελιν,
θα
είσαι
θαμμένος
ζωντανός·
μη
φοβάσαι
όμως,
γιατί
κ' έτος
θα
ζής. Θα
γίνης
ο
φύλακας
του
λημε-
ριού
μας. Κ' έπειδή
είμαι
καλός
βασι-
ληάς,
θα
πληροφορήσω
τόν
πρωστάμενό
σου,
αν
όχι
για
τό
μέρος
όπου
θα
είσαι,
τούλάχιστον
για
τή
δουλειά
που
θα
κάν-
νης
έκεί. "Αν
καμμία
μέρα
μας
έπερι-
κύλωνε
ή
"Αστυνομία
σ' έκεινο
τό
φρού-

ριο,
έλπίζω
ότι,
ξερώνοντας
ότι
είσαι
μέσα
και
σύ,
θα
έδισταξες
πολύ
να
τό
ανάτινάξω
με
δυναμίτη
ή
να
τού
βάλω
φωτιά. Αυτή
είνε,
Έρβελιν,
ή
έμπιστευ-
τική
θέσις
που
σου
κάνει
την
τιμή
να
σου
δώση
ή
συμφορία
Πλόκ.

"Ο
άστυνομικός,
φιμωμένος,
δεν
ήμπο-
ρούσε
ν' άπαντήση,
άλλα
και
ο
Πλόκ
δεν
έζητούσε
τή
γνώμη
του.

"Υστερ'
από
μιάς
ώρας
τρελλήν
άμα-
ξοδρομίαν,
τό
Ρόπαλο
έξαλίσθη
και
έ-
πεσε
επί
τόν
ύπνο. Έρροχάλιζε
μάλιστα
επί
τό
γωνία
του
σαν
καζάνι
βαποριού.

— Κάνουμε
και
μεις
τό
ίδιο;
έπρό-
τεινεν
ο
Πλόκ
επί
τόν
Έρβελιν
με
την
ίδια
είρωνείαν. Μού
φαίνεται
ότι,
τό
καλλίτερο
για
τήν
ώραν,
είνε
να
κοιμηθώμε. Έλ-
πίσω
να
μη
περιμένης
επί
τήν
βοήθεια
του
προκομμένου
συντρόφου
σου
Δυβάλ,
που
σ' έγκατέλειψεν
επί
τόν
ανάδρομον.

"Ο
Έρβελιν
περιωρίσθη
να
σηλώση
τούς
ώμους
του. Με
τό
κίνημα
αυτό
ή-
θελε
βέβαια
να
πεί:
"Ναι,
δυστυχώς!"
"Εκτός
αν
έννοούσε:
"Έννοια
σου
και
ο
Δυβάλ
είνε
πίθ
γενναίος
και
πίθ
έξυ-
πνος
από
σένα!"

"Αλλά
τώρα
που
ο
Πλόκ
ήτο
νικητής,
όλίγον
έσοκί-
ζετο
για
τή
γνώμη
του
Έρ-
βελιν. "Ετυλίχθη
με
μια
προ-
βεία,
όμοια
με
έκείνη
που
έ-
σκέπαζε
τό
Ρόπαλο,
και
μετά
ένα
τέταρτο
της
ώρας,
έκαμνε
σεκόντο
στά
ροχαλήτα
του
συντρόφου
του.

"Ο
Έρβελιν,
έννοείται,
δεν
είχε
καμμία
βρεξί
να
κοιμηθώ.
"Επειτα
και
τά
σχοινία
που
τού
έσφιγγαν,
τόσο
δυνατά,
χέρια
και
πόδια,
του
έπροξέ-
νούσαν
ζωηρό
πόνο,
έκτός
που

τόν
έμποδίζαν
να
κινήθω. Τό
έπηρξ
από-
φαι
να
υπομείνη
με
γενναϊότητα. Έν
τοσοῦτω
έτρεμε
από
τό
κρύο,
γιατί
ή
νυχτα
ήτο
παγερό
κι
αυτός
δεν
ήτο
τυ-
λιγμένος
με
προβείας
σαν
τούς
συνταξεί-
διώτας
του. Τότε
άρχισε
να
συλλογιζέται
την
άλλόκοτη
θέσι
του.

"Εαν
μπορούσε
κανένας
να
ίδη
ότι
έφαινετο
από
τό
πρόσωπο
του
Έρβελιν,
καθώς
έτρεχε
τό
αυτοκίνητο
έκεινο,
δη-
λαδή
τά
μάτια
του
και
τό
μέτωπό
του,
δεν
θα
ήξευρε
να
πεί,
αν
ή
έκφρασις
των
ματιών
του
αίχμαλώτου
και
ή
ζαρομα-
τιές
που
έχάρασαν
τό
μέτωπό
του,
έφα-
νέροναν
στενοχώρια
ή
άνησυχία. Τόν
έστενοχωρούσε
μόνον
ή
παρόυσα
του
θέ-
σις,
ή
τόν
εφρόδιζεν
ή
αύριον; "Οχι,
κα-
νένας
δεν
θα
μπορούσε
ν' άποφανθώ.

"Ισως
ο
δυνατός
και
γενναίος
αυτός
άνθρωπος
δεν
έσυλλογιζέτο
άλλο,
παρά
πώς
να
μη
φαίνεται
επί
τούς
νικητάς
του
σαν
βρεγμένη
γάτα,
πώς
να
μη
τούς
κάμνη
την
έντύπωσιν
δειλού
και
φοβισμένου.

("Επιτελεί
συνέχεια)

ΜΙΑ ΕΚΔΟΜΗ ΤΗΣ ΔΩΡΑΣ *

Ἀπὸ ἐσπέρας πού ἐπέστρεψεν ὁ μπαμπᾶς της ἀπὸ τὴν πόλιν, τῆς ἀγγέγειλεν ὅτι τὸ πρῶν στᾶς ἐξ ἑαυτοῦ ἔξελθῆ ὁ ἐξαδέλφος της ὁ Νίκος μὲ τὴν βάρκα, νὰ τὴν πάρῃ νὰ περάσῃ μίαν μέραν μὲ τὰ ἐξαδέλφια της στὸ μοναστήρι τῆς ἁγίας Παρασκευῆς. Καὶ ἡ Δώρα δὲν εἶχεν ὕπνο. Ἄκουε καὶ τὸν ἐλάχι- στο κρότον ἀπ' ἐξω καὶ ὁ ψιθυρὸς τῶν πεύκων ἀδικα τὴν ἐνανούριζε. Τόσο ἐλαφράκιον μᾶτο, πού σὲ καθέ κτύπο τοῦ ῥολογιοῦ ζυπνοῦσε καὶ νάτην στᾶς ἐξ ἐτοιμῆς, μὲ τὰ ναυτικά της νὰ τρέχῃ τὸν θαλάσσιον δρόμον τῆς ἐπαύλειός των. Εἶδεν ἀπὸ μακροῦ τὴν βαρκούλα τοῦ ἐξαδέλφου της, στὸ λεπτὸ βοήθησε τὴν ἐξέδρα τοῦ τσιφλικιοῦ καὶ τὴν βλέπετε τί χαρούμενη πού κατεβαίνει στὴ βάρκα.

Τὸ μοναστήρι εἶνε στὴν ἄλλῃ ἀκρῆ τοῦ λιμανιοῦ καὶ ἡ Δώρα χαίρει πού θὰ κἀν ἕνα ὠραῖον θαλάσσιον περίπατον. Τῆς ἀρέσει τόσο πολὺ ἡ θάλασσα! Μία ἐλαφρὰ πρῶτῃν αὔρα φυσᾷ καὶ ῥυτιδώνει ἐλαφρὰ τὴ θάλασσα καὶ ἡ μικρούλα σκύβει μὲ χάρα καὶ βουτᾷ τὰ χεῖρα της στὸ νερὸ, ἐνῶ τὰ ξανθὰ μαλλιά της, πού τὰ χρυσίζουν αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἀνεμίζουν στὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι. Παραπέρα ἕνα κοπάδι ἀγριόπαππες κολυμβοῦν. Ἡ Δώρα πού θέλει νὰ παίξῃ, τὲς βάνει μὲ νερά κι' αὐτὲς φοβισμένες πετοῦν μακροῦ, μὰ πάλι ἐρχοῦνται καὶ τριγυρίζουν τὴ βάρκα σὰν νὰ θέλουν νὰ παίξουν κι' αὐτὲς. Καὶ ἡ Δώρα γελά εὐτυχισμένη.

Ἐπὶ τέλους φθάνουν στὴν ἁγία Παρασκευή. Ἡ Δώρα πηδᾷ στὴν ἄμμο καὶ ἀμέσως τὴν περικυκλῶνουν τὰ ἐξαδέλφια της, ὁ Θεοδώραχος καὶ ἡ Ἐλεντίτσα, δίδυμα λίγο μεγαλύτερά της, ὁ Κώστας τῆς ἡλικίας της, ζωηρὸ ῥοδοκόκκινο ἀγοράκι, καὶ ἡ μικρούλα Μαριάννα τὸ χαϊδεμένο των. Ὁ Νίκος εἶνε ὁ μέγας υἱὸς τῆς θεῖας Μαρίας. Ἀπ' οὐ ἐδέσε τὴ βάρκα τοῦ ὁ Νίκος, πῆραν ὅλοι μαζὶ τὸν ἀνηφορικὸ δρόμον. Τὸ ἐξοχικὸ των σπιτάκι εἶνε ἀντικρὺ στὸ μοναστήρι, κτισμένον στὸ λόφον ἐπάνω πού, εἶνε στὸ μέσον τοῦ μικροῦ νησιοῦ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς. Ἄμα ἐφθασάν, ἐπῆραν τὸ γάλα των καὶ βγήκαν στὸν κῆπον νὰ παίξουν ὡς νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἐκεῖ λίγο ἔλειψε νὰ μαλώσουν. Ὁ Κώστας πού δὲν μπορεῖ νὰ

κρατηθῆ ἀκίνητος οὐτε δευτερόλεπτο, ἤθελε νὰ παίξουν κρυφτό, οἱ ἄλλοι ἤθελαν σφαιρὰν καὶ ἔτσι δὲν συμφωνοῦσαν.

— Δὲν πᾶμε νὰ πάρουμε τὴ γνώμη τοῦ Νίκου; προτείνει ἡ Ἐλεντίτσα καὶ ὅλοι μαζὶ ἔτρεξαν στὸν Νίκο νὰ τὸν βωτῆσουν.

— Μὰ τί θέλουν οἱ μεγάλοι; ἐρωτᾷ ὁ Νίκος.

— Σφαιρὰ, σφαιρὰ, λέγουν ὅλοι ἐκτὸς τοῦ Κώστα.

— Καί μινε Κωστάκη ἐμεινες μόνος μὲ τὸν κρυφτό σου, δὲν ξεύρεις πῶς οἱ πολλοὶ νικοῦν; λέγει ὁ Νίκος, καὶ ὁ Κώστας ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῆ τὴν σφαιρὰ.

Διάλεξαν ἕνα ἀνοιχτὸ ἀδενδρὸ μέρος πού γειτόνευε μὲ τοὺς σταύλους τοῦ μοναστηριοῦ, καὶ ἄρχισαν τὸ παιγνίδι. Ἐξαφνᾷ, ἐν ᾧ ἡ ζωηρὸς εἶχε γενικευθῆ, κάλει

«Τὴ βλέπετε τί χαρούμενη πού κατεβαίνει...» (Σελ. 208, στ. α')

γαν στὸ κίβου γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλήσουν τὸν ὕπνον τῶν μεγάλων. Καὶ σὰν ἔγυρε πιά ὁ ἥλιος ἤλθε καὶ τοὺς πῆρε ὁ Νίκος γιὰ τὴν ἀνάβασι. Ἐβλάναν ἕνα μεγάλο γύρο πίσω ἀπ' τὸ μοναστήρι γιὰ νὰ φθάσουν στὸ δρομάκι πού ἀνέβαινε, καὶ ἄρχισαν νὰ σκαρφαλώνουν στὸ βράχο. Μὲ πολὺν κόπον καὶ μερικὰ πεσίματα, ἐφθασαν στὴν κορυφή.

Ὁ βράχος εἶχε ὕψος πενήντα μέτρων καὶ στέκεται ἀκριβῶς στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου. Σ' ἕνα μεγάλο κοιλώμα του, στὴ βᾶσι, εἶνε κτισμένη ἡ ἐκκλησία τῆς ἁγίας Παρασκευῆς· εἶνε λοιπὸν σκεπασμένη ἀπ' τὸ βράχο. Ἀπὸ κεῖ ἐπάνω ἡ θεὰ εἶνε ὠραιότατη, ὁ λιμὴν φαίνεται σὰν μεγάλη λεκάνη ἔτσι πού εἶνε τριγυρισμένος μὲ τὰ βουνά, καὶ ἀπ' ἐξω φαίνονται τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου γαλανὰ ἀπ' τὴν ἀπόστασι.

— Ἐκεῖ κάτω στὴ δύσι, πίσω ἀπ' τὰ νησιά, εἶνε ἡ γαλανὴ μας πατριδα, λέγει ὁ Νίκος καὶ τὰ παιδία μὲ δακρυσμένα μάτια στρέφουν ἐκεῖ πού τοὺς δείχνει ὁ ἀδελφός των.

Μὰ ἄρχισε πιά νὰ βραδυάζῃ καὶ ἦταν καιρὸς νὰ καταβῶν, γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἡ Δώρα. Στάθηκαν νὰ ξεκουρασθῶν λίγο στὸ σπιτί, καὶ ἡ Δώρα, ἀπ' οὐ ἀπεχαιρέτησε τὸν θεὸ καὶ τὴν θεῖα καὶ ἐφίλησε τὰ ἐξαδέλφια της, μπῆκε στὴ βάρκα μὲ τὸ Νίκο καὶ γύρισε στὴν ἔπαυλι.

Καθὼς ἦταν κουρασμένη, μόλις ἐφθασε ἐκοιμήθηκε, καὶ στὸν ὕπνον τῆς ἔδλεπε τὰ ὠραῖα παιγνίδια καὶ τὴν ὠραῖαν θεὰν τοῦ βράχου τῆς ἁγίας Παρασκευῆς.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΦΑΒΑΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΜΙΔΙΟΝ

Εἰς τὴν ἰταλικὴν Αὐλὴν συνέθη πρό τινος καιροῦ τὸ ἐξῆς: Ἐδέχετο ἡ Βασίλισσα Μήτηρ. Αἱ αἰθουσαί τῆς ἦσαν γεμάται ἀπὸ ἐπίσημα πρόσωπα, κυρίους καὶ κυρίας. Ἐξαφνᾷ, τὸ κορδόνι ἐνός θαυμασίου περιδεραιοῦ πού ἐφοροῦσεν ἡ Βασίλισσα, κόπτεται καὶ τὰ πολύτιμα μαργαριτάρια του σκορπίζονται εἰς τὸ χαλί. Ἀμέσως ὅλοι καὶ ὅλαι ὤρμησαν νὰ τὰ κυνηγήσουν καὶ νὰ τὰ μαζεύσουν. Ἡ Βασίλισσα προσεπάθησε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ, παρακαλοῦσα νὰ μὴν ἐνοχλοῦνται διὰ τὸ τὸσον μικρὸν πρῆγμα... Ἀλλὰ εἰς μάτην! τὸ κυνήγι ἐξηκολούθησε καὶ εἰς δύο ἡμέρας τῆς ὥρας ὅλα τὰ μαργαριτάρια εἶχον μαζευθῆ. Τότε ἡ Βασίλισσα, μὲ τὸ θελκτικώτερον τῆς μειδιάμα, παρεκάλεσε κυρίους καὶ κυρίας νὰ κρατήσουν τὰ μαργαριτάρια πού ἐμάζευσαν, εἰς ἀνάμνησιν. Οὕτω καθένας ἔφυγε μ' ἕν ἢ δύο μαργαριτάρια ἀπὸ τὸ περιδέραιον τῆς Βασίλισσας!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἀκούσατε βέβαια ὅσοι δὲν ἤσθε ἐκεῖ—διὰ τὰς μεγαλόπρεπες ἐρωτάς, μὲ τὰς ὁποίας ἡ Ἐπτάνησος ἐπαγγύρισε, τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα, τὴν Πεντηκονταετηρίδα τῆς Ἐνωσεως τῆς μετὰ τὴν Ἑλλάδα. Τοῦτο, καθὼς γνωρίζετε, συνέθη τὴν 21 Μαΐου 1864. Ἡ Ἐπ-

πτάνησος τότε ἦτο ἀγγλική. Ἀπετέλει δηλαδὴ ἕνα χωριστὸν Ἴονιον Κράτος, ἀνεξάρτητον, τὸ ὁποῖον ἐπροστάτευεν ἡ Ἀγγλία κ' ἐκυβερνοῦσε δι' ἐνός Ἀγγλοῦ Ἀρμοστοῦ. Πρωτεύουσα ἦτο ἡ Κέρκυρα. Ἐκεῖ ἤδραυν ὁ Ἀρμοστής, ἐκεῖ συνήχετο ἡ Βουλὴ. Καὶ οἱ Ἐπτανῆσιοι τότε ἦσαν ἀληθινὰ εὐτυχεῖς. Εἶχαν εὐνομίαν, εὐημερίαν, ἐλευθερίαν, προστασίαν ἰσχυράν ἐπαρουσιάζοντο, ἂν ἤθελον, εἰς τὸν κόσμον ὡς ὑπήκοοι Ἀγγλοὶ. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἤθελαν, ὄχι! Ἐπροτιμοῦσαν νὰ εἶνε Ἑλληνας καὶ μόνον Ἑλληνας. Δι' αὐτὸ

ἐχάλοῦσαν τὸν κόσμον νὰ ἐνωθῶν μὲ τὴν μόλις ἀπελευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα. Ἐνα μάλιστα ἐνωτικὸν κόμμα εἶχε σχηματισθῆ, τὸ λεγόμενον Ριζοσπαστικόν. Εἰς αὐτὸ ἀνήκον οἱ μεγαλύτεροι πολιτικοὶ ἄνδρες τῶν Ἐπτὰ Νήσων, ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν ἰδέαν μ' ἕνα σβένος μοναδικόν.

Ἡ Ἀγγλία, ἡ ὁποία, ἐνοεῖται, ἤθελε νὰ κρατῆ τὴν Ἐπτάνησον, τοὺς κατεδίωκε, τοὺς ἐφυλάκιζε, τὴν ἐξώριζεν εἰς τ' Ἀντικύθηρα, τοὺς ἐδέχμευε τὰς περιουσίας των. Ἐκεῖνοι τίποτε! ἔξακόλουθουσαν τὸν ἀγῶνα σφοδρότερον. Ὅλοὲν ἐγένοντο περισσότεροι καὶ θαρραλέωτεροι. Ἔως ὅτου ἡ Ἀγγλία ἐκάμφθη ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν των καὶ ἤρχισε νὰ γίνετα συμβιβαστικὴ. Ἐδέχετο τὰς εὐχὰς καὶ τὰ ψηφίσματα ὑπὲρ τῆς ἐνωσεως, τὰ ὁποία πρὶν δὲν ἤθελεν οὔτε νακούσῃ, καὶ ἀπέστειλεν ἀντιπροσώπους της διὰ νὰ ἐξετάσουν τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ. Εἶχε πεισθῆ τέλος πάντων, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ γίνουν Ἀγγλοὶ οἱ φανατικοὶ αὐτοὶ Ἑλληνας. Καὶ ἀφορμὴν ἐζητοῦσε διὰ νὰπαλλαχθῆ εὐσχήμως ἀπὸ τοὺς δυσνήτους καὶ ἀνυποτάκτους αὐτοὺς ὑπάρχους...

Καὶ ἡ εὐκαιρία παρουσιάσθη. Ὁ Ὄθων τότε εἶχεν ἐκδιωχθῆ καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐβρίσκετο πρὸν καιρὸν χωρὶς Βασιλέα. Κανεῖς Ἑρωπαῖοις πρίγκιψ δὲν ἐδέχετο τὸ ἀκανθώδες στέμμα. Τὸ ἐδέχθη τέλος ὁ Γεώργιος τῆς Δανίας. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μεγαλώσῃ ὀλίγον τὸ μικρὸν Βασίλειον, νὰ προστεθῶν εἰς αὐτὸ καὶ αἱ

νήσοι τοῦ Ἴονιου. Οὕτως ἡ Ἀγγλία παρεχώρησεν οἰκειοθελῶς, χάριν ἐξῆθεν τοῦ Γεωργίου, ἀλλὰ πράγματι χάριν τῶν Ριζοσπαστῶν, τὴν Ἐπτάνησον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ τὴν 21 Μαΐου τοῦ 1864, εἰς ὅλα τὰ Ἴονια φρούρια, κατεβιάσθη ἡ ἀγγλικὴ σημαία καὶ ἀνυψώθη θριαμβευτικὴ ἡ κυανόλευκος. Τί μεγάλη, τί ἀλησμόνητος ἡμέρα διὰ τοὺς Ἐπτανήσιους! Καὶ τοῦ εὐτυχοῦς αὐτοῦ γεγονότος τὴν πεντηκοστήν ἐπέτειον ἐώρτασαν προχθὲς μὲ δικαίαν χάραν καὶ ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἐπτανήσου, ἀγαπητοί μου, μᾶς παρέχει ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότατα διδάγματα πατριωτισμοῦ. Οἱ Ἐπτανῆσιοι εἶνε οἱ μόνοι Ἑλληνας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐτουρκοκρατήθησαν ποτὲ καὶ δὲν ἤσθάνθησαν τὸν ζυγὸν μίας ἀφορήτου δουλείας. Πρῶτα ὑπὸ τοὺς Βενετούς καὶ κατόπιν ὑπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς, ἐξοῦσαν ἐλεύθεροι κ' ἐπολιτίζοντο ἡσυχοὶ καὶ ἀσφαλεῖς. Ὅλα τὰ εἶχαν ἕνα μόνον τοῦς ἔλειπεν: ἡ Ἑλλάς. Καὶ χάριν τῆς Ἑλλάδος, χάριν τῆς ἐθνικῆς ἰδέας, ἀπηνήθησαν ὅλας τὰς εὐτυχίας καὶ ἡγωνίσθησαν νὰ ἐνωθῶν. Μολοντόι εἶχαν νὰ κάμουν μ' Ἑρωπαίους καὶ ὁ πειρασμὸς ἦτο μέγας νὰ ἐξευρωπαϊσθῶν, ἐν τούτοις, προσηλωμένοι φανατικῶς εἰς τὰ πάτρια, διετήρησαν καὶ γλώσσαν, καὶ θρησκείαν, καὶ ἐθνισμόν. Ἐμείναν πάντοτε Ἑλληνας καὶ δὲν ἤσχασαν, παρ' ἀφοῦ ἐπραγματοποιήθη ἡ ἐθνικὴ τῶν ἀποκατάστασις. Μέγα παράδειγμα τὸ τῶν Ἐπτανήσιων!

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τὰ πρῶτα σκάφανδρα

Ἡ εἰκὼν αὕτη, ἀπὸ χαλκογραφίαν τοῦ 1511, παριστᾷ δύτην τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ στολή του ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀδιάβροχον ὕφασμα καὶ καταλήγει ἐπάνω εἰς ἕνα μακρὸν σωλήνα, ὁ ὁποῖος, ὡς βλέπετε, κρατεῖται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἀπὸ μίαν φούσκαν, διὰ νὰ παίρῃ ἀέρα ὁ δύτης.

Ἐνοεῖται, ὅτι ὑπὸ τοιοῦτους ἄρους, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ πολλὴν ὥραν εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης.

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομοῦ εἶνε ἡ ἀνάσπασις τῆς συνδρομῆς του

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Μαγικὴ εἰκὼν

— Διάβλε! μὲ τέτοια βροχὴ καὶ νὰ χάσω τὴν ὀμπρέλλα μου! Πού νὰ τὴν ἐξέχασα ἄρ' γε;

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐσθλή ἀπὸ τὸ Ἀτμόμητο Εὐζωνάκι Q*1 - *v*ng* - *v*tr*
Νάναγρωσθῆ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.
Ἀγλωσσις: Αἱ λύσεις—ὁσονδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἐνός μόνον δικαλέπτου γραμματισμοῦ.

γ') Παίγνιον

Ἐσθλή ἀπὸ τῆς Φουξίας

		ΓΑ		
	Ι	ΝΙ	ΦΑ	
ΔΗ	ΚΗ	Ο	ΜΑ	ΝΗ
	ΚΥ	ΤΗΣ	ΔΗ	
		ΩΝ		

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθῶν πέντε ἐκ τῶν ἐφετεινῶν μονολέξων ψευδωνύμων τῆς «Διαπλάσεως».

Λύσεις τοῦ 24ου φύλλου

α') Τὰ γυαλιὰ του σχηματίζονται ἀπὸ τὴν μύτην του καὶ ἀπὸ ἕν ἄνθος τῆς πλησίον ἀνοθέσσης.— β') Νεῖλος, Τάμεσις, Ἀγίδης, Βόλγας, Εὐρώτας, Ἐβρος, Ἰλισός. Καὶ διὰ τῶν ἀρχικῶν, καταλλήλως μετατιθεμένων: ΒΕΝΕΤΙΑ.

(*) Τὸ βραβεῦθὲν διήγημα τοῦ 1400ῦ Διαγωνισμοῦ. Ἴδε τ' ἀποτελέσματα εἰς τὴν σελίδα 211.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεις παρασχόν εις την χάραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Εσωτερικού : } **Εξωτερικού :**
Ετησία δε. 8.— Ετησία φρ. 10.—
Εξαμήνιος 4,50 Έξαμήνιος 5,50
Τετμήνιος 2,50 Τετμήνιος 3,—
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διά των Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
τιμώνται έκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Οδός Εφείμειδου άρ. 88, παρά το Βαρβακίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Έν Αθήναις, 7 Ιουνίου 1914

Έτος 36ον.—Αριθ. 27

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' (Συνέχεια)

Και τότε ο νεαρός σπουδαστής εξέθεσεν εις τόν Λουλού έν έκτάσει τλ του σκεδίου του.

Έπρόκειτο, με τά πανιά του ζωγράφου και με τους σπάγκους των διδλίων, να κατασκευασθί έν αλεξιπτώτον, όμοιον μ' εκείνα που είχαν ίδίη κάποτε εις τό αεροδρόμιον του Ίσού-λέ-Μουλιού.

Έπ' αυτού τους είχαν κάμει ένα μάθημα εις τό σχολείον.

— Ένθυμούμαι πολύ καλά τί μάς είπεν ο καθηγητής μας, διηγείτο ο Τζούλης. Τό αλεξιπτώτον είναι έφευρέσεις του Ίτου αιώνος.

«Τό 1783, ο φυσικός Σεβαστιανός Νορμάν έπεσεν από τό ύψος ενός πρώτου πατώματος, κρατών σε κάθε χέρι από μίαν όμβρέλλα». Ένακε πολλές φορές αυτό τό παίραμα, τό επανέλαβε δε και ο αεροπόρος Μπλανσάρ, εις τάς δημοσίας του αναβάσεις, ενώπιον των Παρισινών.

«Τό αλεξιπτώτον που μεταχειρίζονται σήμερα, είναι ή ίδια συσκευή, με την όποιαν έπειραματίσθη ο Γκαρμενιν τώ 1797. Είναι έν είδος μεγάλης όμβρέλλας από τρίγωνα κομμάτια ταφτά, ραμμένα μαζί και ένωμένα κάτω 'ς ένα ξύλινο στεφάνι. Τό σκαφίδι είναι κρεμασμένο με σχοινία από αυτό τό στεφάνι. Έν άλλο στεφάνι, όμβρέκτρον, κρατεί τό αλεξιπτώτον όλίγον ανοικτόν. Μία στρογγυλή τρύπα ύπάρχει στην κορυφή του. Όλη ή δυσκολία είναι να λογα-

ριασθί τό πλάτος που πρέπει να έχη τό αλεξιπτώτω αναλόγως του βάρους που θα τό αναρτήσουν.

«Εύτυχώς που έγω, περίεργος πάντα, έσημείωσα τόν αλγεβρικόν τύπον, και ξείρω ότι ή αντίστασις του άέρος είναι ανάλογος προς την έπιφάνειαν του άνηριτμένου σώματος και προς τό τετραγωνον της ταχύτητος. Δηλαδή:

$A = \pi \frac{v^2}{g}$
«Με αυτόν τόν τύπον, τίποτε εύκολώτερον παρά να υπολογισθί πόσον μεγάλη πρέπει να είναι ή όμβρέλλα που θα κατασκευάσωμε, για να κρεμασθούμε άπ' αυτή και να πέσωμε μαλακά μαλακά στο λειβάδι που άπλώνεται κάτω από τά παράθυρά μας. «Στό λειβάδι αυτό, καθώς βλέπετε, δόσκουν τά άλογα του Κατακτητού. Είναι τά καλλίτερα άπ' όλα. Θα καθάλιχέψωμε δυό και θα φύγωμε με γκαλόπ. Κανείς δεν θα μπόρεια να μ'ος φθάση.»
Ο Λουλού, ακούων τό φαντασιώδες αυτό σγέδιον, έσειε τό κεφάλι του δυσπίστως:
— Άλήθεια, είπε, άμα θρεθούμε πιά κάτω, θα είναι καλά... Άλλά έσο να φθάσωμε!.. Κύτταξε ύψος! Είναι τουλάχιστον έσο τό πρώτο πάτωμα του πύργου Έφφέλ.
— Άκριβώς, υπέλαβεν ο Τζούλης, από κεί πάνω είδα κάποτε έναν άνθρωπο να δοκιμάζη αλεξιπτώτα σαν αυτά που σου περιεγράφα. Σου έπαναλαμβάνω, ότι με τόν τύπον μου είναι εύκολώτατο να κατασκευάσω ένα, φθάνει μόνο να μου φέρη πανί.
— Θα σου φέρω αύριο, είπεν ο Λουλού.
— Τότε σωθήκαμε! Έγω πενήντα τουλάχιστον μετραπάγχο πρώτης ποιότητος, από ένας άλλης, που τόν κατασκευάζουν έζώ. Δεν κόβεται ποτέ!
Με όλην την πεποίθησιν του φίλου του, ο Λουλού δεν έπαυσε να είναι έκτάκτως άνήσυχος. Όλην την νύκτα, ο ύπνος του διεκόπτετο από όνειρα. Έβλεπε να χορεύουν εμπρός του αλγεβρικοί τύποι, αλεξιπτώτα, και τρείς-τέσσαρες φορές έπεσε βαρύν από τό κρεβάτι του εις

«Ο Σεβαστιανός Νορμάν έπεσεν από τό ύψος ενός πρώτου πατώματος...» (Σελ. 213, στ. α')

Δεν δημοσιεύω, Μικρασιάτα, παρά μόνον από τάς συλλογάς που μου στέλλουν όταν προκηρυσσω Διαγωνισμόν προς σύνθεσιν Πνευματικών Άσκήσεων. Σήμερον π. γ. έτελείωσα τάς Συλλογάς του προηγουμένου Διαγωνισμού και από του προσεχούς φύλλου θ' άρχίσω να παίρνω από τάς Συλλογάς του νέου.

Όραίας έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι εξής: Βαλκανική Συμμαχία, Διάκριτος Κνανόλευκος, Ναύαρχος Μιαούλης, Ηρώς του 1913, Τέλλος Άργας, Γλυκύ Όνειρον, Έυέλπει Νεότης, και Κύμα του Ιονίου.

Δι' ύσους μ' έρωτώδν, και ιδίως διά την Μπαρουνκαπισμένην Γαλανόλευκον που έφράζει τόσην χαράν, πληροφορώ ότι τό νέον έργον του κ. Σενουπούλου (Φαίδωνος) έπιγράφεται «Άκτινες Ν» και θα δοθί εις τό Θέατρον Κυβέλης την μεθαύριον Δευτέραν. Οι μεγαλύτεροι από τους φίλους μου, όσοι πηγαιούν εις τό θέατρον, είμπορούν να τό ίδούν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγμύρονται: «Ζωηρώς» του Διδυμαίου— «Χωρισμός» της Πριγκίπισσας των Δολλαριών— «Άνευ τίτλου της Ευέλπειδος Νεότητος» — «Η ψυχή σε μία κλωστή» και «Πατρις» της Μπουμπουλίνας— «Χαιρетиσμός» του Ρεύματος του Βοσπόρου— Πόνηματα και «Γκέρις» του Τέλλου Άργα— «Φέφαια» του Φάωνος— «Άκαλοκαίρι» της Μπαρουνκαπισμένης Γαλανόλευκας— Διάφορα του Άφροισμένου Πελάγους— «Μετά τάς παύσεις» του Ηρώος του 1913— Άνέκδοτα, Παίδ. Πνεύματα, Παίγνια και άλλα μικρά διάφορα διαφόρων.

Άπορροίπτονται: «Ανάμνησις» (Άτεγον) — «Η μήτηρ» (κοινόν) — «Η φύσις» (κατάλληλον) — «Σκέψις» (δεν επιτρέπεται χωρίς ψευδώνυμον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Νοσταλγία, κ. (Χ. Δ.) Έγώ είμ' έγω, κ. (Ο. Κ.) Μή μου άππον, κ. (Π. Κ.) Δέων των Θερμοπυλών, α. Όρφανή Καρδιά, α. (Δ. Ο.) Γλυκύ Παρελθόν, α. Ανυκομήδης ο Σκόριος, α. (Γ. Μ.) Δεκαπενταστής Πλοίαρχος, α. (Γ. Μ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν:—τό Άρμόνητο Εξώνομι (0) με Πιγκήπισσαν των Δολλαριών, Τέλλου Άργα, Κρημικοπούλαν— ή Έρημιτιά (0) με Γαλανήν, Ψαροπούλαν, Μαγαμένο Φούλι— ο Ναύαρχος Μιαούλης (0) με Ευέλπειν Νεότητα, Ανυαμν της Θελήσεως, Μεγάλην Καρδιαν, Όμηριάδα, Κερκυραϊκήν Αύραν, 11 Νοεμβριον, Καινούργιες Δάρνες— δ Δέων των Θερμοπυλών, (0) με Νικηφόρον Στόλον, Τρελλήν Ναυτοπούλαν, Σανδρήν Νεραΐδα, Θηλυκόν Διάβολον, Βαλκανικήν Συμμαχίαν, Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο— ή Όρφανή Καρδιά (0) με Άθανάσιον Διάκον, Πόδον της Ρόδου, Ματωμένην Δόξαν, Τέλλου Άργα, Νέλικε, Όνειροπόλον Καρδιαν— Βασιλείος ο Βουλγαροκόκκος (0) με Πόδον της Ρόδου, Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο, Όραϊαν Ρόδον— τό Γλυκύ Παρελθόν (0) με Προσφιλή Ανάμνησις, Δοξολογία.

Η Διάπλάσις άσπάζεται τους φίλους της Δοξασμένου Σπερχιόν (έλαδα κ' εύχαριστώ εις συλλογήν γραμματισμών δεν καταγίνομαι, ούτε εις ανταλλαγήν που καιρός διάτέτοι! όνόματα συνδρομητών κατ' άρχην προς ούδένα στέλλω) Καινούργιες Δάρνες (καθένας, βλέπετε, με την ιδέα του' έλπίζω να μη

με ξεχάσης εις την έξοχην) Δαφνοστεφή Στρατηλάτην (έστειλα) Γεώργιον Σ. Σπ. (έλαδα, εύχαριστώ ή έπιστολή σου μου ήρεσε πολύ) Έλ. Τζαβ. (έστειλα, δωρεάν) Κερσοβίτην (έστειλα και τό 11ον) Ψαροπούλαν (έστειλα καλήν έπιτυχίαν) Τελλούλλαν (έστειλα 23ον) Βυζαντιόν Άσιόν (έγκάρδια συλλυπητήρια) Αιρόμητο Εξώνομι (σ' άγαπώ σαν πέрсυ και καλλίτερα· αλλά, αλλά... έννοιας!) Έρημιτιά (δχι, ούτε είναι, ούτε έχει) Άφροισμένο Πελάγος (έστειλα εύχαριστώ) Κύμα του Θερωαϊκού (θερμοτάτας εύχαριστίας διά τό νέον και γενναίον ξεσπάθωμα) Γιγαντομάχον Έλληνα (έλήφθη) ταποτελέσματα θά τά ίδής πολύ γρήγορα) Τροπαιούδον Έλλάδα (έλαδα) Ναυτάμι του Αβέρωφ (έχει, άλλ' έτυχε να υπογράψη με τόνομα του· αυτό δεν θα ξεναγήνη) Κάστρον Καλαμιών (έχω καλώς) Έγώ είμ' έγω (τά είπα και περιμένουν) Μή μου Άππου (έπίσης) Ρεύμα του Βοσπόρου (να σου ζήσουν!) Πρίγκιπα του Βυζαντιόν (έλήφθησαν) με αυτά τά έξήγησα πολλάκις) Κερκυραϊκήν Αύραν (δκ. Φαίδων σ' εύχαριστεί διά τό πρόγραμμα της «Ραχήλ» ώρασιτάτη ή έπιστολή σου) Δέοντα των Θερμοπυλών (αι παραγγελίαι σου έξετελέσθησαν) Νοσταλγίαν (έλαδα, εύχαριστώ) Χανουμάμι (εύχαριστώ διά τό άναμνηστικόν δελτάριον) Διδυμαίου, Μπουμπουλίναν, Ματωμένην Δόξαν, κτλ. κτλ.

267. Έπιγραφή
Η Ν Σ Σ Α Α
Ε Ι Δ Α Τ Ι
Π Κ Υ Ι Σ Ε
Ι Α Σ Λ Α Δ
Μ Ο Κ Ο Λ Ε

268—272. Μαγικόν Γράμμα
Τη ανταλλαγή ενός γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθόν άνευ αναγραμματισμού, άλλαί τόσαι λέξεις:

273. Αιπλή Άχροστοιχίς.

Τά μεν αρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν ένδοξον πρωτεύουσαν, τά δε τρίτα γράμματα στρατηγόν των Άχαιών.
1, Όμηρικόν ήρωσ. 2, Όρα του έτους. 3, Προφήτης, 4, Άνεμος. 5, Γεωργικόν Έργαλειον. 6, Άρροναύτης.

262. Δεξιγράφος

263. Μεταγραμματισμός

264. Αναγραμματισμός

265. Ταύ

266. Αντεστραμμένη Πρωμίς

267. Έπιγραφή

268—272. Μαγικόν Γράμμα

273. Αιπλή Άχροστοιχίς

262. Δεξιγράφος

263. Μεταγραμματισμός

264. Αναγραμματισμός

265. Ταύ

266. Αντεστραμμένη Πρωμίς

267. Έπιγραφή

268—272. Μαγικόν Γράμμα

273. Αιπλή Άχροστοιχίς

262. Δεξιγράφος

263. Μεταγραμματισμός

264. Αναγραμματισμός

267. Έπιγραφή
Η Ν Σ Σ Α Α
Ε Ι Δ Α Τ Ι
Π Κ Υ Ι Σ Ε
Ι Α Σ Λ Α Δ
Μ Ο Κ Ο Λ Ε

268—272. Μαγικόν Γράμμα

273. Αιπλή Άχροστοιχίς.

262. Δεξιγράφος

263. Μεταγραμματισμός

264. Αναγραμματισμός

265. Ταύ

266. Αντεστραμμένη Πρωμίς

267. Έπιγραφή

268—272. Μαγικόν Γράμμα

273. Αιπλή Άχροστοιχίς

262. Δεξιγράφος

263. Μεταγραμματισμός

264. Αναγραμματισμός

265. Ταύ

266. Αντεστραμμένη Πρωμίς

267. Έπιγραφή

268—272. Μαγικόν Γράμμα

273. Αιπλή Άχροστοιχίς

262. Δεξιγράφος

263. Μεταγραμματισμός

264. Αναγραμματισμός

265. Ταύ

266. Αντεστραμμένη Πρωμίς

267. Έπιγραφή

268—272. Μαγικόν Γράμμα